

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 22/09/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 33

Lúc nhỏ tôi nghe rất nhiều những câu chuyện về bùa chú. Nhiều người bị yểm bùa khiến họ sống không ra sống, chết không ra chết, rất là đau khổ. Ngày nay, sự việc này dần dần ít đi tuy nhiên vẫn còn tồn tại trong nhân gian. Trước đây, có một người nói với tôi rằng họ bị một người khác khống chế bằng cách chỉ cần khởi ý nghĩ đến người đó thì trong lòng bứt dứt, phải mang vài triệu đến đưa cho người này thì mới hết trạng thái khó chịu.

Em của họ gọi cho tôi và hỏi phải nên làm thế nào? Tôi khuyên rằng luôn phải giữ chánh niệm, phải làm chủ tinh thần của mình, không để tinh thần bị xuống thấp. Một khi tinh thần xuống thấp rất dễ bị thế lực bên ngoài khống chế.

Trong bài học trước, có người hỏi Hòa Thượng rằng họ phải làm sao khi bị người khác trừ yểm, bỏ bùa (ở nước ngoài gọi là thả trùng độc) thì Hòa Thượng trả lời rằng chỉ có giữ gìn tâm chánh, hạnh chánh, khởi tâm động niệm đều phải chánh thì mới có thể ngăn được. Người có tâm tà vạy, nhất là tâm tự tư ích kỷ, bòn xén, keo kiệt thì rất dễ bị khống chế. Ngược lại người khoáng đạt, quang minh, rộng lượng, luôn “*vì người khác mà lo nghĩ*” thì không thể bị như vậy. Trong Kinh Thập Thiện, Phật dạy chúng ta thường quán sát thiện pháp, tư duy thiện pháp, không để bất cứ một ý niệm bất thiện nào xen tạp.

Trên thế giới, có những người tàn ác nhưng họ vẫn sống an ổn bởi thế lực của họ rất lớn, không ai hại được. Tuy nhiên, khi phước báu hết, thế lực suy yếu thì họ sẽ tự sụp đổ. Chúng ta biết rằng người sống tại phước nên chúng ta không cần cầu xin ai, chỉ cần tích cực tạo phước, làm việc thiện lành, lợi ích cho cộng đồng xã hội. Một khi đã có phước báu rồi thì người xưa nói rằng: “*Quân tử vui làm quân tử mà tiểu nhân dẫu có oan ức vẫn phải làm tiểu nhân*”. Câu nói này hàm ý rằng người có phước thì sẽ tự hưởng phước của chính mình, không cần lo lắng, cầu xin ai. Nếu không có phước thì dù cầu xin cũng không được. Nếu người đó có đi ăn trộm thì chưa lấy đồ về đến nhà cũng đã bị bắt rồi.

Hòa Thượng giải thích lý do bị Ma ám là vì có tâm Ma. Tàn số tương thích với Ma thì Ma đến, không tương thích thì Ma không thể đến. Người có tâm chánh đại quang minh thì Ma rất sợ, thậm chí còn không dám nhìn. Người như thế, cho dù đã gặp phải tà ma yểm đố cũng không sợ hãi. Họ giác ngộ về sanh tử, xem nhẹ sống chết và nhận

biết rõ rằng cái chết sẽ đến bất kỳ lúc nào, không hôm nay thì ngày mai, không năm nay thì năm sau.

Họ luôn có tâm niệm là sống một ngày thì phải “*vì chúng sanh phục vụ*” một ngày, vì Phật pháp và chuẩn mực Thánh Hiền mà sống. Còn nếu thế lực bên ngoài muốn lấy mạng thì họ cho rằng điều đó cũng tốt, muốn lấy mạng thì cứ lấy. Họ sẽ ra đi và ngừng mọi công việc. Kẻ lấy mạng phải thay thế họ mà làm nhưng công việc lợi ích chúng sanh đang bị ngừng trệ. Nếu không thay thế được thì nhân quả này, kẻ ấy không thể gánh nổi.

Cách đây nhiều năm, tôi dạy lớp gia giáo và cao đẳng tại Vũng Tàu nên thường đi vào buổi sáng và ra về vào buổi tối tuyến thành phố Hồ Chí Minh - Vũng Tàu và ngược lại. Có những hôm xe bị thủng lốp 3 lần trong một chuyến trở về thành phố. Có người nói tôi đi như thế quá nguy hiểm và tôi trả lời rằng: “*Oan gia trái chủ không dám lấy mạng tôi bây giờ đâu, nếu có thì chỉ lấy cái tay, cái chân thôi*”. Tôi nói như vậy vì biết tâm mình lúc đó rất mạnh, tôi đang tích cực làm việc phục vụ cho mọi người. Nếu oan gia đến lấy mạng tôi thì họ phải nợ mọi người.

Rõ ràng chúng ta phải có tâm mạnh mẽ luôn “*vì người khác lo nghĩ*” thì tà ma quỷ quái không thể đến gần và nếu đến gần được thì đó chính là oan gia trái chủ nhiều đời. Cho dù họ tìm đến được với chúng ta nhưng nếu chúng ta chân thật không “*tự tư tự lợi*”, hoàn toàn hy sinh phụng hiến thì họ sẽ không gây chướng ngại mà trở thành hộ pháp cho chúng ta. Từ oan gia trái chủ đối đầu đến để lấy mạng mà họ đã chuyển tâm trở thành vị hộ pháp là do họ cảm động. Phật từng dạy chúng ta: “*Cảnh tùy tâm chuyển*” tức là muốn hoàn cảnh xung quanh tốt thì chúng ta phải có tâm tốt. Hoàn cảnh xung quanh dù cho ác liệt đến đâu đi chăng nữa thì chúng ta vẫn bình an. Chúng ta hiểu rõ điều này để chúng ta dụng công.

Câu hỏi thứ nhất trong bài học hôm nay có người hỏi Hòa Thượng rằng:

“*Gần đây, có một người thân của con vãng sanh. Trong thời gian thủ tang, mền vãng sanh không thể xếp vừa vào trong hũ cốt, vậy con phải xử lý như thế nào?*” Hòa Thượng nói: “*Mền vãng sanh tức là mền Đà la ni để không vừa vào trong hũ cốt thì mang đi đốt cũng tốt. Tốt nhất là mang đi đốt ở những lò chuyên đốt.*”

Một người đã nghe pháp học Phật mà dính mắc vào những việc như thế này chứng tỏ họ chưa hiểu gì. Đã học Phật thì phải biết rằng việc gì tương ứng với 10 điều thiện thì chúng ta làm, nếu ngược lại, không tương ứng thì chúng ta không làm. Ngay việc cắm nhang trên bát hương cũng vậy, nhiều người thường để quá nhiều chân nhang, không dọn dẹp nên nguy cơ xảy ra cháy rất cao. Người ta kiêng kỵ việc dụng tới bát nhang vì sợ bị xui rủi. Các việc sai trái như mắng Cha Mẹ, Thầy tổ, đại nghịch bất đạo thì họ không sợ nhưng lại sợ dụng vào bát nhang.

Câu hỏi thứ hai: “*Kính thưa Hòa Thượng, có một số học giả nói là nhà Nho là văn hóa lạc cảm còn nhà Phật là văn hóa khổ cảm. Xin hỏi, giữa hai cái này có nguyên nhân gì không?*” Quả thật người hỏi câu hỏi này, chẳng hiểu gì về Phật giáo cũng như về Nho giáo. Hòa Thượng trả lời: “***Không có nhân duyên gì cả, người nói ra câu nói này không hiểu biết gì đối với nhà Nho và nhà Phật. Phật pháp là dạy người ta lia khổ được vui thì sao gọi đây là văn hóa khổ cảm. Họ không hiểu gì về Phật pháp nên chúng ta không cần phải để ý đến những lời nói này của họ.***”

Một người bạn của tôi từng cho rằng sống mà không rượu, không cà phê, không thuốc lá, không vui chơi theo thế gian, không biết thứ gì cả thì chết còn sướng hơn. Tôi hỏi lại bạn mình: “*Vậy ông thấy tôi sống có vui không?*” Bạn tôi nói: “*Tôi thấy Thầy sống rất vui, rất thoải mái.*”

Cho nên khi chúng ta nghe một lý thuyết hoặc một lời nói của ai đó thì chúng ta phải xem họ là ai. Nếu họ nói về Phật pháp thì chúng ta xem xét họ có phải là người học Phật không? Nếu họ nói về Nho học thì họ có chân thật học Nho không? Họ là người thế nào, phẩm chất đạo đức ra sao? Nếu không phải là người học Phật, học Nho thì chúng ta không cần phải để ý lời họ nói. Tuy nhiên, đôi lúc, chúng ta nghe một thông tin gì đó thì chính chúng ta lại ưu tư rồi đem đi hỏi mọi nơi.

Bản thân tôi, cách đây nhiều năm, mắc bệnh tim nặng đến nỗi Bác sỹ phải nhận xét rằng tôi có thể chết bất cứ lúc nào. Câu nói chân thật của Bác sỹ cũng không làm tôi lay động. Tôi nói: “*Tôi đã biết từ lâu rồi và tôi đang chuẩn bị đây!*” Ba năm sau, tôi quay trở lại, cô bác sỹ đó vô cùng ngạc nhiên khi thấy tôi có một trái tim khỏe mạnh. Tôi nói: “*Trước kia tôi không có gì để cho, bây giờ tôi có nhiều thứ để cho, có lẽ nhờ đó tim khỏe hơn.*” Đến thông tin về cái chết mà chúng ta còn cảm thấy bình thường thì những lời nói trù ẻo, xui rủi lại khiến chúng ta lo lắng hay sao? Cho nên Hòa Thượng dạy chúng ta phải xem nhẹ sự thật.

Những người bạn của Hòa Thượng từng nói Ngài đi con đường học Phật là mê tín nhưng sau nhiều năm gặp lại, họ thấy Hòa Thượng thân thì khỏe mạnh, tâm thì rộng rang và chính họ phải thốt lên rằng con đường Hòa Thượng đang đi là đúng đắn. Cho nên chúng ta sống trên thế gian phải có lập trường kiên định. Muốn vậy, chúng ta phải có nền tảng học Phật vững chắc.

Đối với tôi hiện nay, không thể nói rằng tôi không sợ chết và cũng không thể nói rằng tôi sợ chết. Những lời nói dự ngôn dù tốt hay xấu hay về cái chết tôi đều cho là lời nói thừa, tôi đều không quan tâm bởi vì Phật đã dạy nên tôi đã biết. Nếu ai đó nói rằng điều tốt sẽ đến với tôi, tôi hiểu là ngày ngày tôi vẫn tu phước, tích phước, tiết phước nên đương nhiên điều tốt sẽ đến.

Nếu ai đó nói tôi sắp chết, tôi sẽ cảm ơn họ vì đã nhắc nhở tôi thêm một lần nữa. Vì sao vậy? Vì chết là kết quả sau cùng của một con người, không ai có thể thay đổi

được. Một ngày rất gần, cái chết sẽ đến, không hôm nay thì ngày mai, không năm nay thì năm sau. Phật nói kiếp nhân sinh này, con người không thể tránh được bát khổ trong đó có “*Sanh Lão Bệnh Tử khổ*”.

Tổ Ân Quang thậm chí còn viết chữ “*Tử*” ở bàn thờ để nhắc chính mình rằng cái chết sắp đến, đừng nên lãng phí thời gian. Sự phản tỉnh về chữ “*Tử*” không phải là bi quan, yếm thế, không phải là hù dọa bản thân hay là “*văn hóa khổ cảm*” mà chính là nhắc chúng ta trân trọng thời gian sinh mạng của mình, tận dụng thời gian mà làm những việc lợi ích chúng sanh.

Cũng vậy, Phật nói đến “*vô thường, vô ngã*” là nói lên sự thật cuộc đời này. “*Vô thường*” là định luật, không ai có thể vượt qua. Chúng ta phản tỉnh chữ “*Tử*”, chữ “*Vô thường*” để chúng ta sống tích cực hơn, yêu thương hơn, bao dung hơn, biết tha thứ hơn chứ không phải sống để hưởng thụ cho hết. Chúng ta phải có lập trường kiên định (nhà Phật gọi là có chủ tể), có nội tâm vững chắc chứ không nên là công cụ cho những câu nói của thế gian. Người ta muốn chúng ta vui hay buồn thì chỉ bằng cách nói dăm ba câu là đã có thể khiến chúng ta vui hay buồn ngay lập tức.

Có người gọi điện cho tôi nói rằng: “*Ba mẹ chết do tai nạn giao thông, ra mà nhận xác đi*”. Ba tôi đã mất nên tôi biết ngay họ đang lừa đảo, nếu tôi gọi điện thoại cho họ là tôi đã rơi vào cái bẫy của họ. Điều này cho thấy tâm con người ngày nay rất độc ác, chúng ta biết để mà quán chiếu. Hoặc có người nói rằng tôi có kiện hàng ở cơ quan hải quan Đà Nẵng và đang vướng vào truy cứu trách nhiệm hình sự. Sở dĩ họ nhắc đến Đà Nẵng vì họ biết số điện thoại này của tôi đăng ký ở đó. Tôi biết đây là lừa đảo!

Cho nên trước mọi sự việc chúng ta phải bình tĩnh sáng suốt. Tuy nhiên, có người khi nhà có khách thì liền lo lắng, hấp tấp vội vàng. Vậy một ngày nào đó, khi Quý Vô Thường đến thì họ sẽ ra sao? Cho nên chúng ta phải có sự chuẩn bị. Sự hấp tấp là do tâm chúng ta không có định.

Câu hỏi thứ ba: “*Trong lúc con lau rửa tượng Phật, không may làm gãy ngón tay của Bồ Tát Quán Thế Âm. Vậy con phải nên làm sao?*” Việc này rất nhiều người sợ hãi, có người còn làm vỡ tượng Phật. Chúng ta phải hết sức cẩn trọng. Mọi sự đều phải có quy trình và sự hấp tấp, vội vàng chính là nguyên nhân đổ vỡ. Người già thường không bị điều này xảy ra vì người già luôn cẩn trọng còn người trẻ thường vội vàng, làm cho nhanh còn đi chơi hay còn làm việc khác.

Hòa Thượng trả lời: “*Không có hề gì, Bồ Tát sẽ không trách bạn đâu. Nếu bạn có thể dán lại được thì càng tốt, còn nếu không hàn gắn lại được thì không hề gì bởi vì bạn không cố ý. Nếu bạn cố ý thì mới là tội còn bạn không cố ý thì không phải là tội. Bạn không nên để việc làm vô ý đó trong tâm. Bạn chân thật niệm Bồ Tát là tốt rồi.*”

Đúng là Bồ Tát thì không trách chỉ có phàm phu chúng ta chấp trước mới trách móc. Một việc làm vô ý thì không nên để trong tâm mà thay vào đó Hòa Thượng dạy là hãy chân thật niệm Bồ Tát. Tốt hơn nữa là thực hành hạnh của Bồ Tát, dùng ngàn mắt ngàn tay để cứu chúng sanh khổ nạn. Thế nào là ngàn mắt ngàn tay? Đây là biểu pháp với ý nghĩa là nơi nào chúng sanh cần, nơi nào có nỗi đau khổ của chúng sanh thì nơi đó chúng ta đến để cứu giúp. Khi chúng ta có tình phá hoại Thánh tượng thì đó là ác tâm, kết thành tội cực nặng còn chúng ta chỉ sơ xuất thì đây là lỗi, không phải tội. Mọi sự mọi việc, chúng ta phải cẩn trọng, nếu qua loa thì sẽ xảy ra nhiều việc bất như ý.

Câu hỏi thứ tư: *“Đệ tử con nhìn vào tượng Phật để niệm Phật thì thấy niệm rất tương ưng. Khi con nhìn mọi vật xung quanh thì thấy đều phát sáng, tượng Phật cũng phát sáng. Những người ngồi phía trước niệm Phật trên đỉnh đầu của họ cũng phát sáng. Có lúc trong khi con tụng Kinh, thấy một con nhắm mắt lại, con cũng nhìn thấy cảnh tượng này, vẫn thấy ánh sáng. Con xin hỏi việc này là như thế nào?”*

Hòa Thượng trả lời: **“Thế Tôn trong Kinh Lăng Nghiêm đã dạy chúng ta rằng ngay trong lúc chúng ta dụng công sẽ có cảnh giới xuất hiện. Ví dụ như nhìn thấy tượng Phật phát ra ánh sáng. Đây là cảnh giới rất tốt. Hoặc cũng có khi chúng ta sẽ nhìn thấy cảnh giới Ma, rất là ác liệt, đáng sợ. Thế nhưng không luận là cảnh giới Phật hay cảnh giới Ma thì đều không nên để ý đến”**. Khi chúng ta niệm Phật thì chúng ta chân thành niệm, câu Phật hiệu tiếp tục nối nhau không để gián đoạn.

Hòa Thượng nói: **“Không để ý đến cảnh giới này thì đều là cảnh giới tốt. Nếu để vào trong tâm, thường hay nghĩ đến, thì rất dễ lọt vào cảnh giới Ma”**. Ban đầu là cảnh thật nhưng nếu chúng ta chấp trước vào đó, luôn mong thấy thì trở thành cảnh Ma. Có người từng đưa một bức hình thần Hộ Pháp đứng trong đạo tràng niệm Phật cho Hòa Thượng xem. Bức hình do các Phật tử chụp. Hòa Thượng vừa thấy thì liền xé bỏ, Ngài nói: **“Không nên phổ biến!”**.

Tại sao không nên phổ biến? Vì việc này sẽ làm tâm người niệm Phật không còn thanh tịnh. Phật tử đến đạo tràng niệm Phật sẽ lo nhìn Đông, ngó Tây xem có ông Hộ Pháp nào đứng đó không. Cho nên, tâm người niệm Phật không còn thanh tịnh thì việc phổ biến chính là phá hoại đạo tràng. Cũng có câu chuyện tương tự về một người được báo mộng là hãy đến nơi đó để nghe Bồ Tát Đại Thế Chí giảng Kinh, giấc mộng được báo đúng thời điểm Đại Sư Ấn Quang giảng Kinh tại nơi đó. Ấn Tổ sau khi nghe được việc này liền mắng rằng: **“Đừng có yêu ngôn mê hoặc! Lần sau mà nói như vậy thì đừng có đến đây”**.

Khi Ấn Tổ đã vãng sanh, người ta sưu tập lại những lời dạy của Ngài, người ta mới thấy điều Ngài nói, việc Ngài làm thật xứng đáng là Bồ Tát. Lúc còn tại thế, có người đến thăm Ngài, Ngài còn mắng rằng sao không ở nhà mà lo niệm Phật, có gì mà phải thăm, mới thăm năm ngoái rồi.

Người chân thật tu hành đúng pháp khi thấy cảnh giới hiện ra như thấy Phật Bồ Tát hay thần Hộ Pháp sẽ biết rằng đó là cảnh giới thật. Tuy nhiên, họ sẽ không dính mắc, không mong cầu. Nếu tu hành không đúng pháp, chưa đủ đạo lực thì những cảnh giới thấy được đó đều là cảnh giới Ma. Cho nên Hòa Thượng mới nói thấy lạ mà như không lạ.

Cũng giống như việc hằng ngày ai cũng khen chúng ta nên chúng ta không phải là chính mình. Chỉ cần một người chê thì nguyên một ngày hôm đó, một tháng đó, chúng ta sẽ ăn không ngon, ngủ không yên. Khen chúng ta thì mũi chúng ta nở to, chê chúng ta thì mũi chúng ta quặp lại như củ ấu. Đối với lời khen, chúng ta có tâm thái là bất kỳ ai làm đúng thì đương nhiên họ đều được khen nên đâu cần phải bận tâm. Để đạt được điều này, mỗi người đều phải có công phu./.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!